

J. Stalin

De nationella momenten i parti- och statsuppbygget

Denna resolution antogs av RKP(b):s XII kongress i april 1923. Den byggde på ett utkast av Stalin som publicerades i *Pravda* 24 mars 1923. Den antagna resolutionen skiljer sig något från Stalins förslag, främst genom vissa tillägg.

Både de ursprungliga teserna och den slutliga resolutionen publicerades på svenska i samlingen, J. Stalin, *Marxismen och den nationella och koloniala frågan* (Arbetarkultur 1941).¹ Texten nedan är hämtad därifrån.

Trotskij kommenterade/förklarade resolutionen i en artikel, [Om den nationella frågan](#), som publicerades i *Pravda* 1 maj 1923. Vi publicerar den samtidigt med resolutionen.

MF

I.

Kapitalismens utveckling uppvisade redan i förra seklet en tendens till internationalisering av produktions- och utbytesmetoderna, en tendens att upphäva den nationella isoleringen, att i ekonomiskt avseende närma folken till varandra och successivt förena väldiga territorier till ett sammanhängande helt. Kapitalismens fortsatta utveckling, världsmarknadens utveckling, utbyggandet av stora sjöleder och järnvägslinjer, kapitalexporten o. s. v. förstärkte ytterligare denna tendens, därigenom att allt detta sammanknöt de mest olikartade folk med varandra medelst den internationella arbetsdelningens band och det allsidiga beroendet av varandra. I den mån denna process återspeglar produktivkrafternas kolossala utveckling, i den mån den underlättade övervinnandet av den nationella isoleringen och intressekonflikterna mellan de olika folken, var och förblir den en progressiv process, ty den förbereder de materiella förutsättningarna för den framtida socialistiska världshushållningen.

2. Men denna tendens utvecklade sig i egenartade former, vilka absolut inte motsvarade dess inre historiska innebörd. Folkens ömsesidiga beroende av varandra och territoriernas ekonomiska förening uppstod under den kapitalistiska utvecklingens förlopp inte i form av samarbete mellan folken såsom likaberättigade enheter, utan så att en del folk underkuvades av andra, så att de mindre utvecklade folken förtrycktes och utsögs av de mera utvecklade folken. Kolonial utplundring och annexioner, nationellt förtryck och olikhet, imperialistiskt godtycke och övervåld, kolonialt slaveri och nationell rättslöshet, och slutligen de ”civiliserade” nationernas kamp sinsemellan om herraväldet över de ”ociviliserade” folken — det är de former, inom vilkas ram processen av folkens ekonomiska närmande ägde rum. Samtidigt med tendensen till förening växte därför tendensen att tillintetgöra de våldsamma formerna för denna förening, kampen för de förtryckta koloniernas och avhängiga nationaliteternas befrielse från det imperialistiska förtrycket. I den mån denna senare tendens innebar de förtryckta massornas revolt mot de imperialistiska föreningsformerna, i den mån den krävde folkens förening enligt principerna om samarbete och ett frivilligt förbund, var och förblev den en progressiv tendens, ty den förbereder de andliga förutsättningarna för den framtida socialistiska världshushållningen.

3. Kampen mellan dessa bägge huvudtendenser, vilka kommer till uttryck i former som är utmärkande för kapitalismen, fyller de mång-nationella borgerliga staternas historia under det senaste halva seklet. Den oförsonliga motsättningen mellan dessa tendenser inom ramen av

¹ För en engelsk version av Stalins utkast, se [National Factors in Party and State Affairs](#)

den kapitalistiska utvecklingen låg till grund för de borgerliga kolonialstaternas inre ohållbarhet och organiska labilitet. Oundvikliga konflikter inom dessa stater och oundvikliga krig mellan dessa stater; de gamla kolonialstaternas förfall och uppkomsten av nya; ny jakt efter kolonier och nytt förfall av de mångnationella staterna, vilket leder till en ny ommodellering av världens politiska karta — det är resultaten av denna grundläggande motsättning. Det gamla Rysslands, Österrike-Ungerns och Turkiets förfall å ena sidan och historien om sådana kolonialstater som Storbritannien och det gamla Tyskland å den andra; och slutligen det ”stora” imperialistiska kriget och den revolutionära rörelsens tillväxt bland de koloniala och icke likaberättigade folken — allt detta och liknande fakta vittnar påtagligt om de mångnationella borgerliga staternas labilitet och inre svaghet.

Sålunda var det den oförsonliga motsättningen mellan processen av folkens ekonomiska förening och de imperialistiska metoderna för att åstadkomma denna förening, som var orsaken till bourgeoisins oduglighet, hjälplöshet och vanmakt, då det gällde att finna den rätta vägen till den nationella frågans lösning.

4. Vårt parti tog dessa omständigheter med i räkningen, då det lade nationernas självbestämmanderätt, folkens rätt till en självständig statlig existens till grundval för sin politik i den nationella frågan. Redan under de första dagarna av sin tillvaro, på sin första kongress (år 1898), då kapitalismens motsättningar i den nationella frågan ännu inte fullständigt klart hunnit framträda, erkände partiet denna nationaliteternas oförytterliga rätt. I fortsättningen bekräftade partiet upprepade gånger sitt nationella program i särskilda beslut och resolutioner på sina kongresser och konferenser ändå fram till Oktoberomvälvningen. Det imperialistiska kriget och den med det sammanhängande mäktiga revolutionära rörelsen i kolonierna bekräftade endast ånyo det riktiga i partiets beslut i den nationella frågan.

Innebörden i dessa beslut består i att partiet a) bestämt avvisade alla slags former av tvång gentemot nationaliteterna; b) erkände folkens jämlikhet och suveränitet vid gestaltandet av sitt eget öde; c) erkände den grundsatsen att en varaktig förening av folken endast kan genomföras på grundval av samarbete och frivillighet; d) proklamerade den sanningen att en sådan förening kan förverkligas endast om kapitalets makt störtas.

Vårt parti tröttnade inte att i sitt arbete ställa detta nationella befrielseprogram emot såväl tsarismens ohöljda förtryckspolitik som också mot mensjevikernas och socialistrevolutionärernas inkonsekventa, halvimperialistiska politik. Om tsarismens förryskningspolitik rev upp en avgrund mellan tsarismen och det gamla Rysslands nationaliteter, och mensjevikernas och socialistrevolutionärernas halvimperialistiska politik ledde till att de bästa elementen av dessa nationaliteter vände ryggen åt kerenskiaden, så vann vårt parti genom sin befrielsepolitik sympati och understöd bland de breda massorna av dessa nationaliteter i kampen mot tsarismen och den imperialistiska ryska bourgeoisin. Det kan väl knappast betvivlas att denna sympati och detta understöd var ett av de avgörande momenten, som betingade vårt partis seger under oktoberdagarna.

5. Oktoberrevolutionen drog de praktiska slutsatserna av vårt partis beslut i den nationella frågan. Sedan Oktoberrevolutionen störtat godsägarnas och kapitalisternas makt — dessa de viktigaste bärarna av det nationella förtrycket — och fört proletariatet till makten, sprängde den med ett enda slag det nationella förtryckets bojor, rev ned de gamla förhållandena mellan folken, undergrävde det gamla nationalhatet, røjde väg för samarbete mellan folken och erövrade åt det ryska proletariatet förtroende bland dess bröder av andra nationaliteter inte endast i Ryssland utan också i Europa och Asien. Det behöver väl knappast bevisas att det ryska proletariatet utan ett sådant förtroende inte skulle varit i stånd att besegra Koltjak och Denikin, Judenitj och Wrangel. Å andra sidan är det otvivelaktigt att de förtryckta nationaliteterna inte skulle kunnat tillkämpa sig sin befrielse, om ej proletariatets diktatur upprättats i Rysslands centrum. Nationell fiendskap och nationella konflikter är oundvikliga,

omöjliga att förebygga, så länge kapitalet står vid makten, så länge småbourgeoisin, och framför allt bönderna tillhörande en f. d. "härskar"-nation, fyllda av nationalistiska fördomar, följer kapitalisterna. Och omvänt: nationell endräkt och nationell frihet kan anses tryggade, om bönderna och de andra småborgerliga skikten följer proletariatet, d. v. s. om proletariats diktatur är tryggad. Därför är sovjeternas seger och den proletära diktaturens bestående den basis, det fundament, på vilket ett broderligt samarbete mellan folken inom en enhetlig statsunion kan byggas upp.

6. Men Oktoberrevolutionens resultat består inte endast i att det nationella förtrycket avskaffats och att det skapats en grund för folkens förening. Oktoberrevolutionen har dessutom under loppet av sin utveckling utarbetat formerna för denna förening, skisserat upp de grundlinjer, enligt vilka folkens förening till en enhetlig unionsstat måste ske. Under revolutionens första period, då de olika nationaliteternas arbetande massor för första gången började känna sig som självständiga nationella storheter, medan den utländska interventionen ännu inte hotade som en reell fara, hade samarbetet mellan folken ännu ingen fullt bestämd, strängt fastställd form. Under inbördeskrigets och interventionens period, då de nationella republikernas militära självförsvar trädde i förgrunden, medan det ekonomiska uppbyggets frågor ännu inte stod på dagordningen, antog samarbetet formen av ett militärförbund. Och under efterkrigsperioden slutligen, då frågorna beträffande återuppbyggandet av de genom kriget ödelagda produktivkrafterna ryckte i förgrunden, kompletterades det militära förbundet med ett ekonomiskt förbund. De nationella republikernas sammanslutning till Sovjetrepublikernas Union utgör den avslutande etappen i utvecklingen av formerna för samarbetet, en etapp som denna gång antog karaktären av en militär, ekonomisk och politisk sammanslutning av folken till en enhetlig, mångnationell sovjetstat.

Så fann proletariatet i sovjetsystemet nyckeln till den nationella frågans riktiga lösning, så upptäckte det i detta vägen till organiseringen av en stabil mångnationell stat på grundval av nationellt likaberättigande och frivillighet.

7. Men att finna nyckeln till den riktiga lösningen av den nationella frågan betyder likväl inte detsamma som att fullständigt och slutgiltigt lösa densamma och att uttömma denna lösning genom dess konkreta och praktiska förverkligande. För att på ett riktigt sätt omsätta det av Oktoberrevolutionen framförda nationella programmet i livet är det också nödvändigt att övervinna de hinder, vilka den period av nationellt förtryck, som vi genomgått, lämnat oss i arv, och vilka inte på en kort tid och med ett enda slag kan övervinnas.

Detta arv består för det första i rester av stormaktschauvinismen, som är en återspeglning av storryssarnas tidigare privilegierade ställning. Dessa rester lever ännu i huvudena på våra sovjetfunktionärer, de centrala såväl som de lokala, de innästlar sig i våra statsinstitutioner, de centrala såväl som de lokala, de erhåller förstärkning i form av den "nya" storrysk-chauvinistiska "Smjena-Vjeh"-strömning 45, som alltmer stärkes i samband med den nya ekonomiska politiken (nep). Praktiskt kommer de till uttryck i den högmodigt-ringaktande och hjärtlöst-byråkratiska ställning, som de ryska byråkraterna i sovjetapparaten intar gentemot de nationella republikernas behov och krav. Den mångnationella sovjetstaten kan bli verkligt varaktig och folkens samarbete inom den kan bli verkligt broderligt endast om dessa rester energiskt och oåterkalleligt ertsas bort från våra statliga institutioners praxis. Läget i en rad nationella republiker (Ukraina, Bjeloryssland, Aserbajdsjan, Turkestan) kompliceras därigenom att en betydande del av arbetarklassen, som utgör sovjetmaktens viktigaste stöd, tillhör den storryska nationaliteten. I dessa områden stöter samverkan mellan stad och land, mellan arbetarklassen och bönderna, på ett ytterst starkt hinder i form av resterna av den storryska chauvinismen, såväl i parti- som i sovjetorganen. Att under dessa betingelser tala om den ryska kulturens överlägsenhet och att uppställa tesen om att den högre, den ryska kulturens seger över de mera efterblivna folkens kultur (den ukrainska, aserbajdsjanska, usbekiska, kirgisiska o. a. kulturer) är oundviklig, är ingenting annat än ett försök att befästa

den storryska nationalitetens herravälde. Därför är en energisk kamp mot den storryska chauvinismens rester den allra närmaste uppgiften för vårt parti.

Detta arv består för det andra i en faktisk, d. v. s. en ekonomisk och kulturell olikhet mellan nationaliteterna i Republikernas Union. Den rättsliga nationella jämlikhet, som uppnått genom Oktoberrevolutionen, är en väldig vinning för folken, men den löser inte i och för sig den nationella frågan. En rad republiker och folk, som ännu inte eller nästan inte genomgått kapitalismen, som inte har något eller nästan inte har något proletariat, som till följd av detta blivit efter i ekonomiskt och kulturellt avseende, är inte i stånd att i fullt mått utnyttja de rättigheter och möjligheter, vilka det nationella likaberättigandet erbjuder dem, är inte i stånd att utan en effektiv och varaktig hjälp utifrån höja sig till ett högre utvecklingsstadium och att på så sätt hinna upp de nationaliteter, som gått före dem. Orsakerna till denna faktiska bristande jämlikhet ligger inte endast i dessa folks historia, utan också i tsarismens och den ryska bourgeoisins politik, som var inriktad på att förvandla gränsområdena till enbart råämneslevererande områden, vilka utsögs av de industriellt utvecklade centrala områdena. Det är omöjligt att på en kort tid övervinna denna olikhet, att på ett, två år likvidera detta arv. Redan på vår partis X kongress fastställdes det att ”upphävandet av den faktiska nationella olikheten är en långvarig process, som kräver en seg och ihärdig kamp mot alla rester av det nationella förtrycket och det koloniala slaveriet”. Men den måste obetingat övervinnas. Och man kan övervinna den endast genom att det ryska proletariatet på ett effektivt och varaktigt sätt hjälper Unionens efterblivna folk att uppnå ekonomisk och kulturell blomstring. Denna hjälp måste i främsta rummet komma till uttryck däri att det träffas en rad praktiska åtgärder för att upprätta industrihårdar i de tidigare förtryckta nationaliteternas republiker och att den inhemska befolkningen i största möjliga omfattning drages med i dessa. Slutligen måste denna hjälp i enlighet med resolutionen från X partikongressen gå parallellt med den kamp som de arbetande massorna för för att stärka sina sociala positioner, kampen mot den inhemska och de invandrade utsugande överskikten, vilka ökat i styrka i samband med den nya ekonomiska politiken. Då dessa republiker i övervägande grad är jordbruksområden, måste de inre sociala åtgärderna framför allt gå ut på att tilldela de arbetande massorna jord från den fria statsfonden. I annat fall finns det ingen grund att räkna med att man skall få till stånd ett riktigt och fast samarbete mellan folken inom ramen av en enhetlig unionsstat. Därför är kampen för att likvidera den faktiska bristande jämlikheten mellan nationaliteterna, kampen för att höja de efterblivna folkens kulturella och ekonomiska nivå vårt partis andra aktuella uppgift.

Detta arv består slutligen i rester av nationalismen bland en hel rad folk, som burit det nationella förtryckets tunga ok och ännu inte hunnit befria sig från den känsla de gamla nationella oförrätterna kvarlämnat. I praktiken kommer dessa rester till uttryck i en viss nationell avoghet och brist på fullt förtroende från de tidigare förtryckta folkens sida gentemot de åtgärder som utgår från ryssar. Denna defensiva nationalism förvandlas dock ibland i en del republiker, vilka omfattar flera nationaliteter, till en offensiv nationalism, till en fanatisk chauvinism från den starkare nationalitetens sida gentemot de svaga nationaliteterna i dessa republiker. Den grusiska chauvinismen (i Grusien), som är riktad mot armenierna, osetinerna, adjsarerna och abchaserna; den aserbajdsjanska chauvinismen (i Aserbajdsjan), som är riktad mot armenierna; den usbekiska chauvinismen (i Bucharas och Choresms), som är riktad mot turkmenerna och kirgiserna, den armeniska chauvinismen o. s. v. — alla dessa arter av chauvinism, vilka dessutom främjas genom nep och konkurrensen, är det största onda vilket hotar att förvandla några nationella republiker till en skådeplats för gräl och oenighet. Det behöver inte sägas, att alla dessa företeelser hämmar folkens faktiska förening till en enhetlig statsunion. I den mån nationalismens rester utgör en egenartad form av försvar mot den storryska chauvinismen, är en energisk kamp mot den storryska chauvinismen det säkraste medlet att övervinna de nationalistiska resterna. I den mån dessa rester förvandlas till lokal chauvinism, riktad mot de svaga nationella grupperna i de enskilda republikerna, är det partimedlemmarnas plikt att direkt bekämpa dem. Därför är kampen mot de nationalistiska

resterna, och framför allt mot de chauvinistiska formerna av dessa rester, den tredje aktuella uppgiften för vårt parti.

8. Som ett av de krassa uttrycken för arvet efter det förflutna måste man anse det faktum att Republik-Unionen av en betydande del byråkratiska sovjetfunktionärer i centrum och i utkanterna inte betraktas som en union av lika berättigade statliga enheter, kallad att säkerställa de nationella republikernas fria utveckling utan som ett steg i riktning mot dessa republikers likvidering, en upptakt till att bilda en s. k. "enhetlig, odelbar" stat.

Som en likadan följd av arvet från det förflutna måste man betrakta några myndigheters i RSFSR strävan att underställa de autonoma republikernas självständiga kommissariat sin ledning och bana väg för att likvidera dem.

Partikongressen utdömer en sådan uppfattning som antiproletär och reaktionär och förklarar det vara absolut nödvändigt att de nationella republikerna existerar och fortsätter att utvecklas samt manar partimedlemmarna att noga vaka över att republikernas förening och kommissariatens sammansmältande inte av chauvinistiskt sinnade, byråkratiska sovjetfunktionärer utnyttjas som täckmantel för deras försök att ignorera de nationella republikernas ekonomiska och kulturella behov. Kommissariatens sammansmältning är en examen för sovjetapparaten: om detta försök i praktiken skulle antaga en stormaktstendens, så skulle partiet bli tvunget att mot en sådan förvrängning vidtaga de bestämdaste åtgärder, ja, det skulle t. o. m. bli tvunget att ställa frågan om att revidera beslutet beträffande sammansmältningen av några kommissariat, till dess sovjetapparaten behörigen uppfostrats i en sådan anda att den intar en verkligt proletär och verkligt broderlig ställning till de små och efterblivna nationaliteternas behov och krav.

9. Republik-Unionen, som grundats på principen om jämlikhet och frivillig anslutning av arbetarna och bönderna i de enskilda republikerna, är det första försöket från proletariatets sida att reglera de mellanfolkliga förbindelserna mellan oavhängiga länder och det första steget till att upprätta framtidens Arbetets världssovjetrepublik. Då Republik-Unionen är en ny form för folkens samliv, en ny form för deras samarbete inom en enhetlig unionsstat, inom vars ram de ovan skildrade resterna måste övervinnas under processen av samarbete mellan folken, så måste Unionens högsta organ uppbyggas så att de i fullt mått återspeglar inte endast de gemensamma behoven och kraven hos alla Unionens nationaliteter, utan också de enskilda nationaliteternas speciella behov och krav. Därför måste — vid sidan av Unionens redan existerande centrala organ, vilka representerar de arbetande massorna i hela Unionen, oavsett nationaliteten — skapas ett speciellt organ för att representera nationaliteterna enligt jämlikhetens principer. En sådan struktur av Unionens centrala organ skulle ge full möjlighet att lyhört lyssna till folkens behov och krav, att i rätt tid bringa dem nödvändig hjälp, skapa en atmosfär av fullt ömsesidigt förtroende och sålunda på det smärtlösa sätt skaffa det ovan nämnda arvet ur världen.

10. Med utgångspunkt från det ovan sagda rekommenderar partikongressen medlemmarna att nå därefter att följande praktiska åtgärder genomföres:

- a) vid upprättandet av centrala organ för Unionen garanteras jämlikhet ifråga om rättigheter och skyldigheter för de enskilda republikerna såväl beträffande deras inbördes förhållanden som också beträffande deras förhållande till Unionens centrala regering;
- b) inom systemet av Unionens högsta organ skapas ett speciellt organ för att representera alla nationella republiker och nationella områden utan undantag enligt jämlikhetens principer, varvid såvitt möjligt hänsyn togs till att alla nationaliteter, vilka bebor dessa republiker, kommer att representeras;
- c) Unionens verkställande organ uppbygges enligt principer, som garanterar att republikernas representanter verkligen deltar i dem och att de tillfredsställer behoven och kraven hos

Unionens folk;

d) republikerna beviljas tillräckligt vittgående finansiella och särskilt budget-rättigheter, vilka gör det möjligt för dem att utveckla ett eget initiativ i frågor rörande statsförvaltningen, kulturen och hushållningen;

e) de nationella republikernas och områdenas organ rekryteras huvudsakligen från den inhemska befolkningen, som känner respektive folks språk, levnadssätt, seder och bruk;

f) speciella lagar utfärdas, vilka garanterar att landets språk användes i samtliga statsorgan och i alla institutioner, vilka betjänar den icke-infödda lokala befolkningen och de nationella minoriteterna — lagar vilka med revolutionär stränghet beivrar och bestraffar alla som kränker de nationella rättigheterna och särskilt de nationella minoriteternas rättigheter;

g) uppfostringsarbetet inom Röda armen stärkes i syfte att inplanta idéerna om broderskap och solidaritet mellan Unionens folk, och praktiska åtgärder träffas för att organisera nationella truppavdelningar med iakttagande av alla åtgärder, som är nödvändiga för republikernas fulla försvarsberedskap.

II.

1. Våra partiorganisationers utveckling sker i de flesta nationella republiker under betingelser, som inte är helt gynnsamma för deras tillväxt och befastande. Den ekonomiska efterblivenheten hos dessa republiker, det fåtaliga nationella proletariatet, bristen på eller t. o. m. frånvaron av kadrer av gamla partiarbetare från den inhemska befolkningen, bristen på en betydande marxistisk litteratur på landets språk, det svaga skolningsarbetet från partiets sida och slutligen det faktum att det finnes rester av radikal-nationalistiska traditioner, som ännu inte hunnit förflyktigas — har bland de inhemska kommunisterna alstrat en bestämd avvikelse, som går ut på ett överskattande av de nationella säregenheterna, ett underskattande av proletariatets klassintressen, en avvikelse till nationalism. Denna företeelse blir särskilt farlig i republiker med flera nationaliteter, där den inte sällan tar formen av en avvikelse till chauvinism hos de starkare nationaliteternas kommunister, en avvikelse som riktar udden mot de svaga nationaliteternas kommunister (Grusien, Aserbajdsjan, Buchara, Choresm). Avvikelsen till nationalism är skadlig därför att den hämmar processen av det nationella proletariatets befrielse från den nationella bourgeoisins ideologiska inflytande och därigenom försvårar sammanslutningen av de olika nationaliteternas proletärer till en enhetlig internationalistisk organisation.

2. Å andra sidan har det faktum att det finnes talrika kadrer av gamla partiarbetare av rysk härkomst såväl i partiets centrala institutioner som också i de nationella republikernas kommunistiska partiets organisationer, personer som inte känner språket, sederna och bruken hos de arbetande massorna i dessa republiker och därför inte alltid visar behörig förståelse för deras krav --- i vårt parti framkallat en avvikelse som går ut på ett underskattande av de nationella säregenheterna och det nationella språket i partiarbetet, ett högmodigt och ringaktande förhållande till dessa säregenheter, en avvikelse till storrysk chauvinism. Denna avvikelse är skadlig inte bara därför att den hämmar utbildningen av kommunistiska kadrer av den inhemska befolkningen, vilka känner det nationella språket, och därigenom framkallar faran för att partiet skall isoleras från de proletära massorna i de nationella republikerna, utan framför allt därför att den när och främjar den ovannämnda avvikelsen till nationalismen och försvårar dess bekämpande.

3. Partikongressen utdömer bägge dessa avvikelser såsom skadliga och farliga för kommunismens sak, riktar partimedlemmarnas uppmärksamhet på det speciellt skadliga och det speciellt farliga i avvikelsen till storrysk chauvinism samt manar partiet att snarast möjligt likvidera dessa rester av det gamla i vårt partiuppbygge.

Partikongressen uppdrager åt Centralkommittén att vidtaga följande praktiska åtgärder:

- a) att bilda marxistiska cirklar av högre typ av inhemska partiarbetare i de nationella republikerna;
- b) att skapa en grundläggande marxistisk litteratur på modersmålet;
- c) att stärka östfolkens universitet och dess lokala avdelningar;
- d) att vid de nationella kommunistiska partiernas Centralkommittéer bilda instruktörsgrupper av inhemska partiarbetare;
- e) att öka utgivningen av en mass-partilitteratur på de olika republikernas språk;
- f) att stärka partiets skolningsarbete i republikerna;
- g) att stärka arbetet bland ungdomen i republikerna.

4. Med hänsyn till den stora betydelse, som tillkommer de ansvariga partifunktionärernas verksamhet i de autonoma och oavhängiga republikerna och i gränsområdena överhuvud taget (de sörjer för förbindelsen mellan de arbetande massorna i respektive republik och de arbetande massorna i hela den övriga Unionen) uppdrager partikongressen åt Centralkommittén att sörja för ett särskilt omsorgsfullt urval av dessa partifunktionärer, så att det tillfullo garanterar att partiets beslut i den nationella frågan verkligen genomföres.